Urednička recenzija oglednog arka zbirke priča

Jastuk od bure

Iva Mladenić, riječka psihoterapeutkinja koja je pohađala više radionica kreativnog pisanja i svoje priče dosad objavljivala u različitim zbornicima pripovijetki, radi na svojoj prvoj knjizi priča čiji je radni naslov *Jastuk od bure.* Knjiga se bavi ranjenima, zlostavljanima, zaboravljenima, ljudima koje je život oštetio, ali koji su i dalje prisiljeni da se s njim bore. Tematski je podijeljena na dvije cjeline. Prva sadrži priče koje se pretežno bave ženskim iskustvom, povrijeđenim i zlostavljanim ženama, koje su često u tim dramatičnim okolnostima prepuštene samima sebi i koje svoj život vrlo često zahvaljuju onom najelementarnijem nagonu za preživljavanje. U drugom dijelu knjige su priče o starijim osobama, često posve napuštenima ili gurnutima negdje u stranu, koje je život poharao i koji sad, sami i napušteni, čak i kad imaju užu obitelj, mogu samo čekati smrt.

Priče u obje cjeline su potresne, i knjiga je u cjelini uznemirujuća, ali napisane su iznimno preciznim rukopisom, koji vješto hvata detalje kroz koji se prolamaju sudbine protagonista priča. U vještini kojom suptilno hvata najdublje psihološke lomove svojih likova i prikazuje traume koje su obilježile njihov život očita je psihološka pronicljivost autorice i njeno veliko životno i psihološko iskustvo. U oglednom arku su priče iz jednog i drugog ciklusa. Priče *Neprocjenjivo* i *Pola života* pripadaju ciklusu koji se bavi ranjenim ženama i jako dobro pokazuju način na koji Iva Mladenić piše i konstruira svijet svoje knjige. U prvoj, *Neprocjenjivo*, hvata samo jedan detalj, a to je trenutak kad protagonistica priče s djecom bježi iz stana u kojem je živjela s mužem zlostavljačem, pa u žurbi i silnom strahu da će se on vratiti prije nego što uspiju

izaći, zaboravlja ponijeti i one najintimnije uspomene (dječje narukvice iz rodilišta), u drugoj, *Pola života*, prebačeni smo dvadesetak godina unaprijed a majka je na dodjeli studentske nagrade svom sinu, i tamo se još uvijek skriva od svog bivšeg muža, bulji u mobitel i čeka da svi odu kako ga ne bi srela na hodniku. Kroz dva detalja, u dvije kratke priče (koje zajedno obasižu svega četiri stranice teksta), autorica daje cijeli životni luk jedne žene i prikazuje traumu oko koje je, koliko god ona bježala od nje, organiziran cijeli njen život.

U pričama je vidljivo i autoričino terapeutsko iskustvo, ali i književno umijeće da se kratkim, preciznim rečenicama uhvate najdramatičniji detalji nečijeg života, kroz koji onda možemo, u jednom pogledu, sagledati cijeli život te osobe.

Na temelju dosadašnjih priča, potresnih i književno uspješnih, te predočene ideje cjeline knjige, očito je da Iva Mladenić piše zanimljiv i književno vrijedan rukopis pa svesrdno preporučam vijeću da rad na njemu podupre stipendijom Ministarstva kulture.

Drago Glamuzina

Urednik u VBZ-u